

Hinderlaag

Lotje begint met haar tien en een half jaar op leeftijd te komen. Ze heeft al zeker twee jaar last van artrose in haar voeten. Ze springt nog soepel in en uit de auto, maar wandelen vindt ze nu echt een verschrikking. Het eerste kwartiertje is nog leuk en holt ze blij voorop, maar daarna sloft ze ondanks haar pijnstillers hijgend en pijnlijk kijkend achter me aan. We maken dus in een slakkengang wandelingetjes van niks over een zachte ondergrond en zitten bij mooi weer vaak een uur op de hei of bij een zandplek, waar Saartje rondrent en gaten graaft, terwijl Lotje lekker in het rond kijkt, zachte stokjes verpulvert, gelukkig ligt te rollen of haar neus eens hier en daar in een holletje stopt. Om haar een beetje in conditie te houden, ga ik met warm weer zwemmen; dat wil zeggen, ik sta op de kant of met mijn voeten in het water en zij zwemmen achter balletjes aan. Daarmee doe ik Lotje het grootste plezier, want voor een bal kun je haar altijd wakker maken. Maar ook hier merk ik dat ze ouder is. Ze komt moeilijker uit het water, zwemt in een rustig tempo in plaats van als een torpedo en moet na een paar keer uitrusten. Ik laat haar al een paar jaar zelf bepalen hoe vaak er voor haar gegooid wordt. Als ze terug op de kant klimt, vraag ik: 'Nog een keer?' Als ze dan nog een keer wil, gaat ze voor me zitten en geeft de bal keurig af. Als ze geen zin meer heeft, wil ze de bal niet loslaten, loopt langs me en gaat er ergens mee liggen. Pas als ze weer wil, komt ze voor me zitten en krijg ik de bal terug.

Ook aan het aantal keren dat ze nog wil, merk ik de achteruitgang. Drie jaar terug kon ze er geen genoeg van krijgen en stond ze gelijk weer klaar, tot in het oneindige. Vorig jaar zakte het al naar hooguit tien of twaalf keer, en nu heeft ze er na drie of vier keer even genoeg van. Saartje daarentegen is net als haar tante vroeger. Omdat zwemmen ook voor haar zo goed is, ga ik door met balletjes gooien, terwijl Lotje uitrust. Daar kan Lotje niet goed tegen. Ze is stikjaloers. Ze gunt Saartje die ballen niet. Vroeger zwom ze razendsnel naar Saartjes bal en kaapte die, als het even kon, zo voor Saartjes neus weg, haar eigen bal nog in haar bek. Dat redt ze niet meer. Saartje zwemt vele malen sneller. Maar daar berust Lotje niet in. Echt niet!

Ze heeft nu bedacht dat wie niet sterk meer is, slim moet zijn. Daarbij bedrijft ze hogere meetkunde. Bij wat smallere watertjes zwemt ze met haar eigen bal naar de overkant en gaat daar in een hinderlaag liggen. Ze doet ogenschijnlijk, waarschijnlijk om mij te bedotten, alsof ze helemaal niet in de bal voor Saartje is geïnteresseerd. Ze weet namelijk vanouds dat ik er een pesthekel aan heb als ze ballen van een ander probeert in te pikken. Dus graaft ze wat, rommelt rond een struik of doet of ze iets heel interessants aan het besnuffelen is. Ondertussen houdt ze met een schuin oog precies in de gaten wat ik doe. Zodra de bal in het water dichterbij haar valt dan bij Saartje – wat nogal eens gebeurt - neemt ze een aanloop, springt met een enorme sprong het water in en zwemt zo hard ze kan naar de bal. En die heeft ze dus inderdaad vaak eerder dan Saar dankzij de kortere lijn vanaf de overkant, ook al zwemt ze langzamer. Ze heeft echt een timmermansoog, want als de bal dichterbij Saar valt, wacht ze gewoon op een volgende kans.

Hoe goed ze meetkundige principes snapt, wordt nog duidelijker bij de Kromme Rijn, waar ze op de zelfde oever blijft als Saar. Ze weet dat ik nog wel eens stroomopwaarts gooi, zodat Saartje flink tegen de stroom in moet zwemmen. Daarom kiest ze vijf of zes meter verder stroomopwaarts positie, zodat ze in een rechte lijn kan zwemmen, terwijl Saartje schuin tegen de stroom in moet. Ik weet dat honden dit soort principes goed snappen. Ze maken er gebruik van als ze met elkaar jagen om een konijn of haas in te sluiten of de pas af te snijden. Toch blijf ik het wel erg intelligent vinden. Ik geef Lotje dus regelmatig kansen. In het begin ergerde ik me wel eens als ze met haar bal in een hinderlaag ging liggen, omdat ik maar twee ballen bij me had. Want als Lotje de tweede bal heeft bemachtigd, weigert ze terug te komen en moet ik, terwijl Saartje zich staat op te winden over haar

ingepikte bal, van alles uit de kast halen om tenminste één bal weer terug te krijgen. Tegenwoordig neem ik drie of vier ballen mee, want Lotje is gehaaid en op dit soort momenten toch nog onverwachts snel. Nu heeft Saartje tenminste altijd een bal, want meer dan twee kan Lotje niet vasthouden. Zo blijft het voor iedereen leuk en denkt Lotje ook dat ze nog meetelt. Dat is goed voor het moreel.